

Teesie

2005 – 2006 / 2

Dovanos

DIEVO KARALYSTĖS LINK

Dovanų nėra!

Baikite kalbėti nesąmones! Tai „nuplaukusių“ dvasinių patirčių ieškotojų prasimanymai! Panašius žodžius dovanų tema girdime iš žmonių ir kartais iš autoritetingų kunigų lūpų. Kodėl taip imama kalbėti apie dovanas? Ir mes patys dažnokai leidžiame sau tokį „grieką“. Gal tai dėl neišmanymo, pavydo. Ar, kaip dabar labai madinga svarstyti, dėl vidinių sužėdimų? Galima pažadėti, kad tas, kuris netingės iki galo perskaityti mano apmąstymus dovanų tema, gali pakeisti savo nuomonę, o gal net pats pradės melsti vienos ar kitos dovanos arba nuoširdžiai džiaugtis tuo, ką iš Viešpaties yra gavęs. Taigi pirmyn!

Pabandykime surasti apibrėžimą tokiame neapibrėžiamame dalykui – dovanai. Dvasia (čia kalbu ne apie mirusios močiutės, bet apie Šventąją Dvasią) tikrai dovanuoja dovanų. Tai gali paliudyti Naujasis Testamentas. Be to, dovanas galime pastebėti vadovaudamiesi savo patirtimi (esu girdėjęs neaiškios kilmės „murmėjimą“, vėliau sužinojau, kad tai – kalbų dovaną). Rimti dogmatikai sakė, kad Šventosios Dvasios malonė sukuria Bažnyčios vienybę, o Dvasios malonės dovanos – Bažnyčios tarnysčių įvairovę. Apaštalas Paulius 1 Kor 12, 4-6 vartoja tris skirtingus žodžius dovanoms įvardyti: *charizma* – dovaną; *diakonia* – tam tikra tarnavimo forma; *energema* – energija arba galia, kurią suteikia Dievas. Sujungę visus tris žodžius, dvasines dovanas galėtume apibrėžti kaip Dievo malonės ir jėgos suteiktus gebėjimus, kurie padeda žmogui tarnauti tik jam būdingu būdu. Kaip jau sakiau, dovana yra per daug „komplikuotas reikalas“, kad ją būtų galima taip paprastai apibrėžti, todėl nežiūrėkite labai kritiškai.

Dažniausiai sutinkame žmones, kurie kritikuoja arba domisi trimis dovanomis: kalbų, pranašystės ir gydymo. Tai tikriausiai todėl, kad jos yra stebuklingiausios ir mistiškiausios. Jei nors sekundę atmetume išankstinį kritišką nusistatymą, tai tikrai pastebėtume, kad pasaulio istorijoje ir mūsų gyvenime visada atsirasdavo žmonių, turinčių extraordinarių gebėjimų, dovanų, kurios niekada nebuvo įtrauktos į jokią biblinį sąrašą. Pavyzdžiui, krikščionių teologų, rašytojų ar poetų, turinčių ryškių dvasinių dovanų.

Labiausiai dovanos atsiskleidžia evangelizaciniame darbe. Vieni geri kerigmos skelbėjai, kiti puikiai groja ir gieda. Treti sėkmingai darbuojasi misijų kraštuose, ar sėkmingai Gerąją Naująją skelbia šeimoms, jaunimui, vaikams savo tėvynėje. Dar kiti tik ypatingų dovanų dėka priimami į Seminarijos evangelizacinę komandą ir t. t. Naujajame Testamente išvardyta mažiausiai dvidešimt dovanų, bet Dievas, kurio fantazijai ir dosnumui nėra ribų, gali duoti daug daugiau.

Kartais žmonės sako, kad tai, ką vadiname Dvasios dovanomis, tėra įgimtas talentas, kurį Bažnyčia per daug sudvasina. Čia teks prisiminti dogminės teologijos paskaitas (tikiuosi, labai nenuliūdinau?). Dievas talentus dalija visiems vyrams ir moterims, tačiau dvasinės dovanos skiriamos Kristaus kūno nariams. Čia būtų galima ir sustoti, bet radau vieną ištrauką: *Dar prieš sukurdamas įsčiose, aš tave pažinau, dar prieš tau gimstant, tave pašventinau, – pranašu tautoms tave aš pa-*

skyriau (Jer 1, 5). Dievas dar prieš žmogaus gimimą suteikia jam tam tikrus sugebėjimus Dievo karalystės labui. Kaip sakytų Šventojo Rašto dėstytoja Ingrida, instaliuoja kiekvienam žmogui kokią nors papildomą programą. Dievas pamažu ruošia dar vieną darbininką savo pjūčiai, bet žmogus yra laisvas, todėl į darbą gali ir neateiti. Visi Biblijos autoriai Dievo Apvaizdos buvo pirmiau ruošiami pagal savo temperamentą, kilmę bei patirtį, kad vėliau, Šventosios Dvasios įkvėpti, neštų žinią kitiems. Tai perkeldami į mūsų Seminariją, galime tik džiaugtis, nes jei ir netapsime kunigais, mums duotos dovanos nepranyks.

Paradoksas, bet skeptiškai nusistačiusį krikščionį labai sunku įtikinti, kad ir jam yra suteikta Dvasios dovanų. Charizmos nėra išrinktųjų grupelės prerogatyva. Naujasis Testamentas tvirtina, kad bent vieną dvasinę dovaną ar gebėjimą tarnauti turi kiekvienas krikščionis. Ir visa tai veikia ta pati Dvasia, kuri dalija kiekvienam atskirai, kaip jai patinka (1 Kor 12,11). O kiekvienam iš mūsų duota malonė pagal Kristaus dovanos mastą (Ef 4,7). Dažnas krikščionis savyje to nenori pastebėti.

Kaip sako liturgikos dėstytojas Tėvas Pijus, „dabar paduosiu vaizdą“: kiekvieną dovaną galima palyginti su dėžutėje užkonservuotais ananasais. Juos Dievas padalijo kiekvienam Bažnyčios nariui. Visi anksčiau ar vėliau nori pasmaližiauti, bet ananasai – dėžutėje. Ar krikščionis sugebės atidaryti dėžutę ir mėgautis ananasais, o gal jis visą gyvenimą nešios kuprinę ir iš to nebus jokios naudos? Ar krikščionis sugebės atrasti savyje dovaną ir ja naudotis Dievo karalystės labui? O jei ne, tada jam teks ieškoti svarių argumentų, kodėl to nepadarė. Nes ne tik Seminarijos Rektorius, bet pagaliau ir Kūrėjas norės tuos argumentus išgirsti.

Jei kas matė filmų apie didžius herojus, tai prisimena, kad galių suteikimas visada susijęs ir su atsakomybe. Panašiai yra ir su Dvasios dovanomis. Kiekvienas krikščionis turi dovaną, vadinasi, ir atsakomybę.

Šiandien Bažnyčioje kai kurie kunigai labai daug dirba, jiems padeda mažas būrelis parapijiečių, o daugelis Bažnyčios narių visiškai neprisideda. Tai lyg autobuso efektas: vienas vairuotojas ir daug apsnūdusių keleivių. Esame gyvojo Kristaus Kūno nariai, todėl nėra nereikalingų ar niekuo neprisidedančių.

Žmogaus kūne nėra jokio nereikalingo nario ar organo (tegul čia niekas neprisimena Origeno istorijos). Patys nereikalingiausi atrodytų nagai, – ir tie gali tarnauti savigynai. Dievas dalija dovanas tam, kad jos būtų naudojamos. Panašiai Kristaus kūno nariai savo dovanas turi panaudoti. Todėl kaip būsimi kunigai turime dvi labai svarbias užduotis:

1. Atrasti ir naudoti dovanas. Tam Seminarijoje yra visos sąlygos. Kam sekasi mokytis – tegul mokosi ir padeda kitiems; kam sekasi organizuoti – tejsitraukia į švenčių rengimą; kas moka giedoti – tevadovauja šlovinimui. Kas išmano liturgiją – tepamoko kitus, kas turi humoro jausmą – teužkrečia juo visus, o kas neturi ir nieko nemoka, tegul paieško ir TIKRAI suras.

2. Stengtis, kad Seminarijoje, o ateityje ir parapijose būtų išvengta autobuso efekto. Tai nelengva, bet vargas tam, kuris net nepabandys ☺.

Norėčiau padėkoti kiekvienam, kuris netingėjo perskaityti tokį nuobodų straipsnelį. Džiaugiuosi, jei kam padėjau geriau suprasti dovanas. O jei kas nieko nesuprato, tegul nenusimena. Visada galima perskaityti dar ir dar kartą. Jūs negalvokite, kad turiu dovaną rašyti gerus straipsnius ☺ ir žinokite: keletą minčių pavogiau iš protestantų kunigo John Stott.

Маркос

NORJU DANGAUS

Dievo artumo besiilgint...

Adventas – ypatingo ilgesio metas. Laukiame tikro, aiškaus, jaukaus Dievo artumo. Kasmet pasiilgstame iš naujo visiems primenamos, pakartojamos džiaugsmingiausios Kalėdų žinios: Dievas tapo vienu iš mūsų, prisiėmė tavo ir mano dalia. Pats didžiausias Dievo troškimas, kad nesijaustume vieniši, nuskriausti ir atstumti nesvetingame pasaulyje, bet nuolat visose situacijose jaustume maloningąjį Viešpaties buvimą šalia. Jis amžiams padovanojo save.

Didelio džiaugsmo Jo artumą iš naujo surandant!

Ypač prieš Kalėdas atrodo, kad Dievas yra išvykęs į kitus kraštus, pasislėpęs, nežinomas, todėl laukiame Jo sugrįžtant, ateinant, kad vėl viskas būtų savo vietoje. Galbūt iš tiesų kas nors, būdamas tokios būsenos, iš naujo atrado Dievą, su kuriuo jau apsiprato, vėl pajuto sprogdinantį Jo artumą, o gal radikaliai atsivertė ir leido malonei perkeisti gyvenimą. Bet Dievas net tamsiausią advento dieną nėra niekur išvykęs. Jį gali sutikti tyloje, varge, net apleidime, kančioje ir netektyje.

Dievo pilna visur. Net netikėjime gali rasti ilgesį, troškulį, nerimą, begalinį norą statyti nejudantį rūmą, rasti atsakymą ir kažkaip išlikti. Visas žmogaus gyvenimas panašus į laukimą, ieškojimą, atpažinimą, budėjimą, pasirėngimą. Žmonės nori būti mylimi, įvertinti, paguosti, sustiprinti, rasti atramą, paguodą ir gyvenimo prasmę. Jie laukia tinkamos progos atsiversti, tik apie tai nepagalvoja. Galbūt reikia ko nors nors mažo impulso ir daugelis žmonių tikrai atsivertų ir įtikėtų. Reikšmingos gyvenimo progos, ribinės situacijos ir tokie kasdieniški, buitški momentai, paprasti ir, atrodo, tokie nereikšmingi susitikimai su įvairiais gerai pažįstamais bei atsitiktiniais žmonėmis vis netampa esminio gyvenimo lūžio centru, kuris atvertų naujo gyvenimo kokybę. Krikščionys yra atsakingi už tokio momento gimimą. Jie, parodydami gailestingumą, teikdami visai nesavanau-dišką patarnavimą, užuojautą artimui, gali parodyti intensyvaus dvasinio gyvenimo ženklą. Matydami įvairias nuodėmės apraiškas, galime būti tikri, kaip pasaulis laukia tokios pasi-aukojamos meilės,

kuri gali daryti stebuklus. Įvairių rūpesčių ir problemų prislėgtas gyvenimas panašus į dykumą, lietaus ištroškusią žemę, kurią atgaivinti gali Dievo malonės lietus.

Apsidairykite ir pamatysime, kaip pasaulis nerūpestingai, labai nutrūktgalviškai skuba ir skaudžiai lenktyniauja. Visi kažkam ruošiasi. Tarnystei, karjerai, gyvenimui, šventei, atostogoms. Ne išimtis ir krikščionys, kurie įsukti į pasaulietinių darbų verpetą. Galų gale kiekvienam tikrai sąmoningam krikščioniui reikia pasirėngti susitikimui su Dievu, kuris kadaise gimė tarp žmonių ir atidavė save už teisius ir nusidėjėlius, vis ateina Eucharistijoje ir dvelkia per Šventąją Dvasią taip nelauktai ir tikrai netikėtose situacijose. Čia ir yra svarbi krikščionybės žinia, atspirties taškas.

Dievas surado daugybę būdų save padovanoti žmonėms. O kaip Jam atsako žmogus? Dažniausiai – Dievui atiduodamas, ar bent jau parodydamas savo rūpesčius, problemas, gyvenimo sunkumus. Bet koks nuoširdus skausmo, pykčio, nerimo, vienvės ar džiaugsmo šauksmas į Dievą jau tampa tikru Jo šloviniu ir išsakyta, išgyventa tiesa

apie mūsų pačių padėtį. Jei iš tiesų Eucharistijoje Dievui save atveriam ir dovanojame – tai jau yra labai daug. Eucharistijoje mūsų aukos, sunkumai patiria realų perkeitimą, lygiai kaip ir Kristaus Kūnas, kuris kančioje būdamas prislėgtas blogio, prisikelia persimainęs. Kristus ant savo pečių prisiėmė mūsų tikrovę, apgaubtas žmonijos naštų, prakaito ir vargo, todėl gali kalbėti mums suprantamu būdu. Dievui dovanojamos dovanos, net didžiausi skauduliai – tai tam tikros gėrybės man pačiam. Nes meilės logika sugeba viską ištaisyti ir su kaupu gražinti atgal. Mūsų rūpesčių kryžius, Dievui atiduotas Eucharistijoje, sugrįžta kaip meilės Komunija, atverianti gyvenimo vartus. Tai pats geriausias pasiruošimas susitikimui su žmogų mylinčiu Dievu.

Tikras panašumas į Dievą – tai pastanga atlikti ką nors dėl kito asmens. Žmogus, kuris budi, laukia – jau pasiruošęs būti dėmesingas, jautrus, patarnauti, kai tik kam nors prireiks jo pagalbos. Krikščioniui tereikia leisti Šventajai Dvasiai kiaurai persmelkti visą jo gyvenimą, tada pasaulis iš tiesų pamatys Dievo veikimą ir kiekvienas galės regėti labai aiškius Dievo karalystės ženklus. Jie nepaklūsta jokiam kalendoriui, nustatytai tvarkai ar įstatymui. Meilės, draugystės logika taip dažnai nepaiso jokių rėmų ir taisyklių.

Bažnyčios kalendoriuje paskelbta šventė – tai pirmiausiai mano gyvenimui suteikta nuostabi galimybė, dovanotas laikas pažvelgti į dar vieną Dievo savybę ir į savo gyvenimą.

Ar iš tiesų ko nors labai nuoširdžiai laukiu? Kada tampa pažeidžiamas, prieinamas, dėl kito ir kitam? Kai iš tiesų Dievo pasiilgsiu – tai ir bus mano gyvenimo adventas. Kai iš tiesų save apiplėšiu, tapsiu jautresnis, pažeidžiamas, pagaliau mažesnis ir silpnesnis, klaidžiojančio žmogiškumo naktį Dievo malonė skelbs Kalėdų rytą.

O ką turiu daryti, kad sulaukčiau tokio meto? Kaip dovaną kitiems galiu ištiesti gabumus, kuriuos Dievas man paskolino, laiką, dėmesį, kantrybę, nuoširdumą ir daugybę kitų dalykų, jau čia, žemėje, galinčių parodyti maloningąjį Viešpaties karalystę...

T. Marko Ivan RUPNIK SJ

PAŠNEKESIŲ MENĖJE

Žmonės sutinka pagal rūbą

Šiais metais visos Vilniaus Šv. Juozapo kunigų seminarijos istorijoje įvilkusių skaičius pirmą kartą toks neįprastai mažas. Tik du Seminarijos alumnai Švč. Mergelės Marijos Nekalto Prasidėjimo išskilmės dieną apsivilko J. E. vyskupo Juozo Tunaičio pašventintą kunigiško pašaukimo ir tarnystės drabužį, tapo diakonato ir kunigystės kandidatais. Visi, kas nešioja šį rūbą, prisimena kaip nekantriai laukė įvilkusių dienos, kaip kruopščiai saugojo gautą rūbą ir juo džiaugėsi.

Iš sutanos istorijos

Iki viduramžių kunigai dėvėjo tokius drabužius kaip ir vieno ar kito krašto vietos gyventojai. Vyskupai kunigams patar-davo rengiantis vengti prašmatnumo ir tuštybės, prisitaikyti prie tikinčiųjų. Renesanso laikais visi žmonės daugiau dėme-sio kreipė į savo rūbus, kuriais norėta išreikšti savo tarnystę, priklausomybę ir luomą. Kunigai, panašiai kaip ankstyvųjų amžių vienuoliai, pradeda nešioti ilgą, beveik iki pat žemės krintančią tuniką.

Tridento susirinkimas daugelį Katalikų Bažnyčios sričių reformavo ir nustatė tam tikrą tvarką, kad būtų išvengta daugelio klaidų, nesusipratimų ir pabrėžė, kad kunigo rūbas turi atitikti jo luomą. Kunigai dėvėjo kasdienį juodą rūbą, kurio ilgis – šiek tiek žemiau kelių, buvo apsisaute pelerina, nešiojo baltą apykaklę – koloratę, turinčią priminti kunigo pasižadėjimą skaisčiai gyventi.

Dabartinė kunigų sutana nešiojama nuo XVII a. Tai kasdienis kunigų rūbas, kuriuo pabrėžiama, kad jį dėvintys žmonės yra dvasininkai, visu savo gyvenimu pasirinkę tarnauti Dievui ir padėti žmonėms atrasti tikėjimą ir gyvenimo prasmę. Juo-da – žemės spalva, ji pažymi santūrumą, nuolankumą, klusnumą, savęs atsižadėjimą, nusizeminimą, atsidavimą savo tarnystei. Be to, tai ir inteligentiškumą, gyvenimo išmintį pabrėžianti spalva.

Kiekvienas, kas tik sutinka sutana apsivilkusį žmogų, žino, kokios pagalbos, patarimo gali iš jo tikėtis. Istoriskai susi-klostė, kad visų būtinausių tarnysčių žmonės (gydytojai, gaisrininkai, policininkai, dvasininkai ir pan.) dėvi savos spalvos ir formos drabužius, kad svarbiausiais gyvenimo atvejais būtų aišku, į ką kreiptis pagalbos.

Darius Marcinkevičius:

apsivilkęs sutaną jaučiau-si labai neįprastai. Bet labai grei-tai apsipratau ir atrodė, kad ją jau nešioju visą gyvenimą. Mat nuo mokyklos laikų troškau ne-šioti kunigo tarnystę liudijantį dra-bužį, tad dabar jį apsivilkęs labai džiaugiuosi, kad mano svajonė pagaliau išsipildė. Norėčiau, kad žmonės niekada neturėtų progos pasipiktinti mano elgesiu. Juk

daug smagiau būti uoliu Kristaus tarnu, kuris labai nuoširdžiai neša Gerosios naujienos šviesą. Kunigo rūbas, kurį jau klierikas turi teisę nešioti, yra regimas tarnystės ženklas, kuris liudija pasauliui ne vien žmogaus tikėjimą, bet ir jo pašaukimą sekti Jėzumi Kristumi.

Sutana

Universali

Tavo

Apsauga

Nuo

Aistrų.

Kai kurie vy-resniųjų kursų bro-liai rekomendavo

bent tris dienas ir tris naktis nenusivilti sutanos. Tada esą visos netinkamos pagundos nurimsta.

Taigi jau turiu sutaną, viena svajonė jau išsipildė. Dar turiu vieną, kurią visi tikrai įspės: kunigo šventimai. Prisimenu, vaikystėje labai ilgai svajoju patarnauti Šv.

Mišiose. Kartą prieina kunigas ir sako: „Ar ateisi sekmadienį pa-tarnauti?“ Ta diena giliai įsiminė kaip viena džiaugsmingiausių mano gyve-nime. Nuo čia prasidėjo pašau-kimo kelias su mažais ir dide-liais netikėtumais.

Neseniai viena katalikiškų pažiūrų moteris padovanojo man talismaną. Tas mažas akmenukas neva turįs mane lydėti visą kunigišką gyvenimą, kad neapleistų gerosios jėgos. Bandžiau jai paaiškinti, kad mane saugo Dievas, kuriuo pasitikiu labiau nei bet kokiais dievaičiais ar daiktais, bet ji atkakliai tvirtino savo. Tada jai padovanojau Šv. Benedikto medalikėlį, kuris katalikei primintų apie Gyvojo Dievo ir Jo šventųjų globą. Štai kaip tenka pradėti dalytis savo tikėjimu. Dar dažnai pagalvoju apie tarnystę, kurią savanoriškai atlieku ligoninėje. Ten taip visada laukia kunigo, klie-riko, apskritai bet kokios dvasinės paguodos. Tad nuo šiol ir su kunigiškos tarnystės ženklu – kolorate galėsiu ten apsilankyti.

Mat dirbujantis pasaulietiskai apsirengus gali kilti įvairių nesusipratimų. Kartą kunigas su kasdieniškais pa-saulietiskais drabužiais dirbo statybos darbus. Atėjo žmo-gus ir teiravosi klebono. Kunigas ir prisistato: „Tai aš būsiu klebonas“. O žmogus ir sako: „Taigi ne statybininko, o kuni-go ieškau“... Gal tam ir sugalvota sutana, kad žmonės ži-notų, iš toli kunigo tarnystei pasišventusį pažintų.

Regimantas Tubelis:

nuo šiol jau nešiosiu kunigiškos tarnystės drabužį. Tiesa, su sutana krepšinio nežaisiu, bet jau tikrai ne tik aš, bet ir mano bičiuliai matys, kad pamažu artėju kunigystės link. Kai pirmąsyk matavausi sutaną, galvoje sukosi viena mintis: tinka, tikrai tinka. Dabar labai norėčiau, kad išsipildytų daugybę sutanų Alytuje pasiuvusio siuvėjo Stanislovo žodžiai: „Nešiok garbingai“. Kodėl klierikui, kunigui net ir šiais laikais reikia sutanos? Tai labai praktiška. Pavyzdžiui, žiemą šaltoje bažnyčioje su tokiau drabužiu daug šilčiau. Šiais laikais kunigai vis dar turėtų išsiskirti iš kitų žmonių net ir išoriškai. O labiausiai turėtų išsiskirti Evangelijos įgyvendinimu savo gyvenime.

Dabar Seminarijoje su džiaugsmu prisimenu mokyklos laikus, propedeutiniame kurse praleistus metus, šventes, vaidinimus. Tai visada pradžiugina širdį. Dėkoju Dievui už tėvus, seseris,

brolius, gyvybę ir už pašaukimo dovaną bei įvairias gyvenimo patirtis. Dar labai norėčiau, kad niekada nebūčiau Dievo apleistas. Tai, manau, svarbu kiekvienam žmogui.

Kai manęs paprašė kokių nors būdu iššifruoti žodį *sutana*, tai pagalvojau ir prisiminiau dar vaikystėje išminktą skaitymą paraidžiui: **su-ta-ana**. Galima perskaityti ir kitaip:

Su

Uniforma

Tarnaujantis

Amžinajam,

Neišsemiamam

Absoliutui

(Čia galima būtų parašyti – Dievui). Toks įvardijimas, žinoma, nėra oficialus Bažnyčios mokymas. Lygiai taip pat nėra oficialiai patvirtinta, bet aš pastebėjau, kad senosios kartos kunigai, beje, nuolat nešiojantys sutaną, labai mėgsta valgyti vištieną ir laiku bei nelaiku pamokyti jaunos kunigus ir klierikus. Prisimenu, vieną kartą su garbaus amžiaus klebonu nuvažiavome pas vyskupą. Susitikome, pasisveikinome ir klebonas čia pat vyskupo akivaizdoje pamokė mane, kaip dera elgtis su ganytoju. Buvo šiek tiek juokinga ir keista.

Iš gyvenimiškų istorijų

Klierikai, kunigai ne tik su sutanomis ir liturginiais drabužiais, bet ir pasaulietišškai apsirėdę beveik visais šventadieniais daug laiko paskiria žmonėms. Dideliems ir mažiems.

Vilniaus bažnyčias lankančių septynerių metų vaikų paklausėme: ką veikia kunigai, būdami tarp žmonių?

* Padeda žmonėms. Be jų mes negalėtume. O gal ir galėtume. Bet daug geriau, kai kunigai gyvena. Tada daug ramiau miegoti.

* Kunigai kalba daug maldų, nes daugiau nieko nemoka.

* Kartą bažnyčioje stovėjau prie kunigo ir žiūrėjau į tokią auksinę taurę. Ant jos atsispindėjo mano veidas. Tada iškišau liežuvį. Kunigas ilgai juokėsi ir norėjo jau eiti namo. Bobutė supykė.

* Kunigas kalba ir mosikuoja rankomis. Moka daug burtų.

* Ateina pas žmones, linki ramybės. Kai bažnyčioje nėra žmonių, tai jie gyvena tokiam mediniame namelyje su grotelėmis.

* Laidoja numirusius žmones, ilgai kalba ir dainuoja. Aš sušalau ir nieko nesupratau. Būna vyrai. Kitaip nematėme.

* Vandenį pilsto. Ant mano sesės pylė, tai ji verkė.

* Apsirengia suknele ir prieš visus išeina pasirodyti.

* Pas mus į namus atėjo toks jaunas ir labai juokingas kunigas. Jis kalbėjo ir krėtė pokštus, o paskui visai netyčia išvertė gėlių vazą. Tada jo ausys labai paraudo. Tada kunigas jau nejuokavo, bet davė saldinių ir atsiprašinėjo.

* Buvau bažnyčioje ir klausiausi, kaip kalba kunigas. Bet pasidarė nuobodu ir aš palindau po suolu. Tada kunigas pasakė: „Amen“. Bet aš neišlindau.

* Kunigas ilgai kalbėjo, o aš sėdėjau ir laukiau kol galėsiu jam patarnauti. Nesulaukiau ir tada užmigau. Tik girdžiu, kad jau šaukia: „Nemiegok, o taurę paduok!“. Kaip šokau, tai vos kunigo nepargrioviau.

* Kunigas pametė akinius ir nematė, kur skaityti, tada manęs paprašė, kad paskolinčiau, bet aš neskolinau, nes nežinojau, kaip pareisiu namo.

* Mačiau, kaip kunigas važiavo troleibusu. Jis pats neturėjo ir niekas kitas negalėjo jam parduoti talonėlio. Tai jis garsiai pasakė, kad kitą kartą pažymės du talonėlius.

* Kai toks baltai apsirengęs diedas bažnyčioje rinko piniigus, o aš neturėjau, tai daviau spalvotą popieriuką. Tas diedas pasakė: „Ačiū“.

* Tokius vafliukus dalina. Man nedavė, tik kaktą pabraukė. Aš visai neįsižeidžiau.

* Baltą avinėlį rodo žmonėms.

IŠ DIENORAŠČIO

Susitikimų džiaugsmas

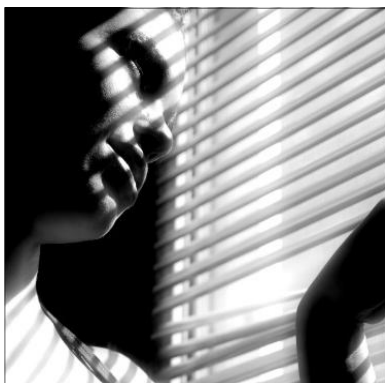
Kiekviena diena – tai naujas gyvenimo puslapis. Dievas suteikia galimybę kai ką atrasti, pataisyti, pakeisti arba tiesiog priimti situaciją tokią, kokia ji yra. Gyvenimas su visomis savo spalvomis dovanoja daug ženklų. Apie tai žmonės daug nesvarsto. Tiesiog gyvena, plaukia pasroviui. Bet taip įdomu, naudinga pažvelgti atgal ir prisiminti, kaip sekėsi sutikti kitą, kuris man tuo metu buvo padovanotas...

Šiomet Viešpaties dieną švenčiu ne vien Santariškių ligoninės koplyčioje, bet ir kiekvienoje palatoje, kurioje sutinku sergančių žmonių. Svarstau, nuo ko pradėti, kaip prieiti prie kenčiančio, kartais abejojančio, apsiašarusio žmogaus, kai jam taip skauda, kad nieko nebesinori matyti. Kaip atrasti tikrąjį kelią į žmogaus širdį ir išverti sunkumus? Kaip atsakyti į tą amžiną klausimą „kodėl“? Stengiuosi būti šalia žmogaus, kartais ištarti keletą žodžių, nusišypsoti. Nelengvi tie sekmadienio susitikimai – Dievo dovanos, bet kiekvieną sykį mokausi juos priimti ir suprasti.

Kartais lankant ligonius daug nereikia. Jie juk neprašo ypatingų dovanų. Kiekvieną užėinantįjį ypač šiltai sutinka kaulų čiulpų persodinimo skyriaus pacientai. Mat ten ne taip dažnai ir paprastai galima užėiti. Todėl žmogaus, kaip brangiausios dovanos, jie laukia išskankintais, tačiau besiliginčiais veidais.

Kartą aplankiau vieną jauną moterį. Ji jau metus nebuvo namuose. Per tą laiką užmiršo vaikščioti, nebeįsivaizduoja spalvų, kurios mūsų akims atrodo tokios nuobodžios. Jos palata steriliai balta. Ištiesus metus tenka žvelgti į baltas sienas, iš tolo, lyg vogčia stebėti gyventi skubantį pasaulį... Keletą valandų su ja šnekučiavomės. Mano tarnystėje tai buvo vienas jautriausių susitikimų. Kai paklausiau, ko ji šiandien labiausiai trokšta, moteris ilgai žvelgė paskui tarė: „Norėčiau basomis kojomis po rasotą pievą pasivaikščioti“. Tokie atviri, nuoširdūs pasidalijimai sujaudina iki širdies gelmių. Kojas vilkdamas, paršliaužiu atgal į Seminariją pavargęs, o kartu ir toks laimingas. Sutikau žmogų, kurį Aukščiausias šiandien padovanojo, kad galėčiau augti.

Kitą sekmadienį aplankiau sunkiai sergantį vyriškį. Jo žmona, mane pamačiusi, tuojau ėmė saviškį versti eiti sakramentų. Buvo matyti, kad tam žmogui – iš tiesų nelengva. Negalėjo nieko pasakyti nei žmonai, nei man. O versti – būtų per daug. Juk reikia širdies apsisprendimo, galime žmogų tik paskatinti, padrašinti. Taip ir nesulaukiau jokio atsakymo. Kai paklausiau, ar galime už jį pasimelsti „Tėve mūsų“, nežymiai linktelėjo galva. Kartu meldėmės, o jo skruostu nuriedėjo ašara.

Sutinku ligoninėje daug nuoširdžių, pamaldžių žmonių. Kartu su jais lengva bendrauti, diskutuoti, klausytis ir klausinėti. Graži pasiruošusi dalytis ir priimti dovaną tikinčio

žmogaus širdis. Vienas kitas ligonis padėkoja, kad aplankiau, atnešiau Švenčiausiąjį, kad drauge meldėmės. Švyti jo veidas, apimsta siela. Džiaugsmingas susitikimas įvyko.

Sykį pusamžė moteris atsidėkodama taip ūmai sugriebė ir pabučiavo mano ranką. Nejaukiai pasijutau, juk aš jai beveik į anūkus tikčiau. Taip turbūt ji norėjo padėkoti ne man, bet Dievui, kuris kaip didžiausia ir tikriausia gyvenimo dovana atėjo į jos širdį.

Nelengva lankyti vyrų palatas. Šiek tiek sutrikdo, kai tik atveriu palatos duris, visi tartum susitarę nusuka žvilgsnius lango pusėn, klausiami neatsako arba demonstratyviai užsidingia veidą laikraščiu ar pasislepia po antklode. Tada sukirba mintis: „Dieve, kaip Tau čia nelengva...“. Toks sunkus atsivėrimas ir dialogo pradžia. Nežinia, kaip pradėti kalbą, ko griebtis. Kartais, pabūgęs tokių situacijų, ir aš pats stengiuosi kuo greičiau trauktis ir eiti ten, kur laukia, stengiasi klausytis. Paskui vėl sukirba mintis: „O gal ten buvau reikalingesnis? Gal būtent dabar Viešpats per mano žodį norėjo prisiglausti prie atšalusios širdies, o aš pasitraukiau?“

Kiekvieną kartą pats gaunu didelę dovaną – susitikimą, gyvenimo pamoką. Kas sekmadienį Dievas dovanoja įvairių žmonių ir padeda man būti Jo įrankiu, moko dalytis meile, nuoširdumu su kitais.

Justas JASĖNAS (Vk.)

Žmonės yra dovanos, kurias Dievas siunčia mums...
supakuotas.

Kai kurie atrodo labai gražiai,
ypač kai pirmą kartą juos sutinku.

Kitų įpakavimai labai paprasti. Pasitaiko, kad kai kurie
būna apdraskyti ir nuvalkioti pašto keliuose.

Retkarčiais ateina ir ypatinga siunta.

Bet įpakavimas nėra dovana. Kartais lengva šitaip
apsiriki. Kartais dovaną atverti labai lengva.

O kai kada tam prireikia kitų pagalbos.

Ar todėl, kad tokie žmonės bijo? Ar jiems skauda? Gal jau
anksčiau juos buvo kas atplėšęs ir numetė šalin?

Kiekvienas žmonių susitikimas yra
keitimasis dovanomis.

Aš taip pat esu dovana sau pačiam ir kitiems žmonėms. Ar
gali būti, kad po įpakavimu yra kažkas kita,
negu aš manau?

Ar noriu, kad Dievas mane atvertų ir
atiduotų kaip dovaną kitiems?

Ar gali Dievo dovana nebūti graži?

Žmonės yra dovanos.

Dovanos gautos ir dovanos duodamos.

Kaip Jėzus.

T. George Dominic NINTEMANN OP

SEMINARIJOS KRONIKA

Spalio 10 d. – Seminarijoje jau antrą kartą lankėsi medikai iš Nacionalinio Kraujo cento. Jie sakė, kad klierikų kraujas – labai geras. Keli mūsų bendruomenės broliai jo vėl truputį dovanojo.

Spalio 12 d. – Brangindami savo sveikatą, pasirūpinome skiepu ginklų prieš galingą žiemos priešą – gripą. Kol kas gyventojų pirmojo aukšto „Lazarete“ nedaugėja.

Spalio 15 d. – Visa bendruomenė dalyvavo antrojo kurso stropiai organizuotose „Naujokų krikštynose“. Kartu su naujaisiais bendruomenės nariais klaidžiojome po Seminarijos pievas, braidėme ežerus, nuoširdžiai kvatojomės iš vaidinimų, ragavome egzotiškų gėrimų.

Spalio 19 d. – Pirmoji šiais metais ugdytojų konferencija. Kun. Žydrūnas Vabuolas džiaugėsi nuolat gerėjančiu gyvenimu Seminarijoje, šiltėjančiu klimatu. Kita vertus, šiltėjantis klimatas gali padaryti ir rimtų nuostolių. Jei visai netyčia ims tirpti didieji ledynai? Kun. Jurgis Vitkovski pristatė būsimus Seminarijos gyvenimo įvykius.

Spalio 21 d. – Šv. Mišias mūsų koplyčioje aukojo J. Em. Kardinolas Audrys Juozas Bačkis. Kartu su juo bendruomenę aplankė iš Olandijos atvykę Antoon ir Marika Van Vliet, Šalpos organizacijos „Totus tuus“ vadovai. Mūsų lovos, virtuvės įranga – jų dovana. Išvykdami olandai drąsino siekti kunigystės ir paliko pilną maišą saldumynų.

Spalio 25 d. – Drauge su sostinės Bernardinų parapijos *kantičkų* giedojimo grupele giedojome senas liaudies giesmes apie Juozapą, Paną Mariją, čyščią.

Spalio 28 d. – lapkričio 2 d. – Labai greitai prabėgo rudens atostogos. Aplankėme artimųjų kapus, viešėjome pas bičiulius, bendravome su tėvais, nepamiršome palabinti ir savųjų parapijų klebonų.

Lapkričio 11 d. – Seminarijoje lankėsi brolis Robas iš Taizė vienuolyno. Jis savo bendruomenėje rūpinasi iš Lietuvos atvykstančiais piligrimais. Brolis Robas parodė filmą ir trumpai pristatė savo vienuolyną kaip ekumeninę susitaikymo bendruomenę, kuri svetingai priima iš viso pasaulio atvykstantį jaunimą.

Lapkričio 12 d. – Seminarijoje kartu su Jaunimo centro darbuotojais surengta Vilniaus arkivyskupijos Ministrantų diena. Daugiau nei penkiasdešimt patarautojų klausėsi konferencijų, kartu su seminaristais bendravo ir pietavo. Vėliau ministrantai patarnavo ir aktyviai dalyvavo šv. Mišiose. Per vakarienę svečius aplankė ir pasveikino J. Em. Kardinolas Audrys Juozas Bačkis.

Lapkričio 12 – 20 d. – Talkinome kunigams Aušros Vartų Gailestingumo Motinos Globos atlaiduose.

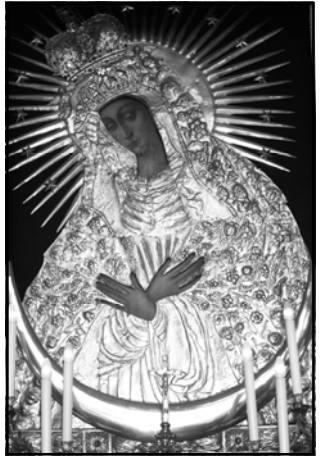

Lapkričio 13 d. – Seminarijoje lankėsi Lenkijos ir Lietuvos vyskupų konferencijų atstovų delegacija.

Lapkričio 16 ir 19 d. – Seminariją aplankė Švč. Mergelės Marijos Gyvojo Rožinio brolijos maldininkai iš Panevėžio ir Vilniaus. Jie meldėsi koplyčioje, apžiūrėjo mūsų bendruomenės namus.

Lapkričio 18 d. – Pirmakursiai drauge su dvasios tėvu kun. Rimgaudu Šiūliu Aušros Vartų koplyčioje surengė pašaukimų liudijimų ir maldos valandėlę. Vakare šv. Teresės bažnyčioje Seminarijos bendruomenė drauge su tikinčiais šventė Eucharistiją, kurią giesmėmis praturtino mūsų choras. Visus pradžiugino monsinyoro Edvardo Rydziko surengta vakarinė „Domus Maria“ kavinė.

Lapkričio 19 d. – Seminarijoje surengta Vilniaus šv. Rapolo parapijos jaunimo diena. Tadien Rektorius ir keli bendruomenės broliai dalyvavo Kaune vykusiame Lietuvos Pašvęstojo Gyvenimo kongrese, klausė pranešimų, diskusijų, bendravo su vienuoliais.

Lapkričio 20 d. – Kristaus Karaliaus iškilmės dieną Vilniaus arkivyskupijos parapijose tradiciškai iš parapijiečių dosnumo ir gerumo surinktos aukos skiriamos mūsų Seminarijos išlaikymui. Ačiū visiems mus palaikantiems geradariams!

Lapkričio 21 d. – Sulaukėme svečių iš Kaišiadorių vyskupijos. J. E. Vyskupas Juozapas Matulaitis su savo vyskupijos kunigais ir visa Seminarijos ben-

drumene drauge meldėsi ir pietavo, drauge su vadovybe aptarė kaip geriau bendradarbiauti ugdant būsimus kunigus.

Lapkričio 25 d. – Klierikai dalyvavo „Maisto banko“ akcijoje „Iki“ ir „Rimi“ parduotuvėse. Daugybė pirkėjų, sugraudinti klierikų pamokslų, noriai pirkė maisto produktus vargšams. Kai kurie klierikai jau puoselėja svajones tokias akcijas ruošti savo parapijose, kai jau bus pilvoti kaimo klebonai.

Lapkričio 26 d. – Susikaupimo diena, skirta Advento pradžiai. Apie penkis žmogaus pojūčius mums kalbėjo kun. br. Ramūnas Mizgiris OFM. Adventas, kaip jau Seminarijoje įprasta, žvaliai susitinka su egzaminų sesija.

Gruodžio 4 d. – Panevėžio Kristaus Karaliaus katedroje J. E. vyskupas Jonas Kauneckas rankų uždėjimu ir malda kunigu pašventino mūsų Seminarijos auklėtinį diakoną Joną Morkveną. Šventėje dalyvavo ir mūsų Seminarijos atstovai.

Gruodžio 10 d. – Seminarijoje vyko konferencija, skirta Vatikano II susirinkimo keturiasdešimtmečiui paminėti. Šv. Mišių koncelebracijai vadovavo J. Em. Kardinolas Audrys Juozas Bačkis. Konferenciją pradėjo apaštališkais nuncijus J. E. arkivyskupas Peter Stephan Zurbruggen, pranešimus skaitė Irena Vaišvilaitė, iš Latvijos atvykusi Anita Stašulāne, kunigas iš Lenkijos Andrzej Proniewski, kunigai Danel Dikevič, Pijus Eglinas OP, Algirdas Jurevičius, Juozapas Minde-
ris, Robertas Šalaševičius, Žydrūnas Vabuolas.

Seminarijos metraštininkas Justas JASĖNAS (V.K.)

LAIKAS NUSISĖPSOTI

Iš lietuvių kalbos žodynėlio

- ♦ Plombyras – dantų gydytojas.
- ♦ Daugiskaita – kelių knygų skaitymas tuo pačiu metu.
- ♦ Bambukas – vaikas su didele bamba.
- ♦ Baseinas – einantis basomis.
- ♦ Balionas – žmogus, kuris labai mėgsta balius.
- ♦ Nusiminti – pavargti važiuojant dviračiu.
- ♦ Knygnešys – knygų vagis.
- ♦ Apspangęs – apsivalgęs spanguolių.
- ♦ Ledonešis – ledų pardavėjas.
- ♦ Prometėjas – netaiklus krepšininkas.
- ♦ Akiratis – mėlynė po akimi.

Studijuoti. Studijuoti? Studijuoti!

Klierikai irgi studentai. Studijuojam, studentaujam ir būdu įvairių tam turim...

♣ Dar vakar apie mokymąsi miegant buvo kalbama kaip apie kokį stebuklą. Šiandien tuo nieko nenustebinsi: taip mokosi ištisos seminarijos.

♣ Pirmame kurse sunku bus mokytis pirmus keletą metų, po to bus lengviau.

♣ Įdomiose paskaitose ir įdomūs sapnai aplanko.

♣ Per paskaitas aš kovoju. Iki ilgosios pertraukos - su miegu, po ilgosios pertraukos - su alkio.

Šventės - Dovanos - Svajonės

Laukiame švenčių, svajojame apie dovanas, norime, kad šiais metais visa būtų daug gražiau, o kai pagaliau išskilmės ateina – pavyksta kaip visada.

♣ Visos dovanos skirstomos į 2 rūšis: tos, kurios mums nepatinka ir tos, kurių mums nepadovanojo.

♣ Skaudu, kai tavo svajonės išsipildo pažįstamiems ar kaimynams.

♣ Pinigai turi tokią savybę: lengvai ateina, bet dar greičiau išeina, išeina...

Čia toks broliškas, tiksliau tariant, seseriškas pasisveikinimas. Tai bent dovanėlė...

Keletas naudingų patarimų

Kelių žemėlapyje yra visa reikalinga informacija, išskyrus, kaip jį vėl sulankstyti.

Niekada nevėlu sugadinti pirmąjį įspūdį.

Geriausia priemonė prieš žieminę melancholiją – pavasarinė depresija.

Jeigu tau atiduoda tuščius alaus butelius, tai jau laikas pagalvoti apie naują kostiumą.

Jeigu išplaukia kokie faktai, vadinasi, kas nors skęsta.

Skaičiuoti pinigus svetimoje kišenėje yra tikrai negražu, bet labai įdomu!

Nebūna taip blogai, kad negalėtų būti dar blogiau.

Į dušą reikia nešti tik tas knygas, kurios moka plaukti.

Jei dūmai draikosi pažeme – grįžkite ir išjunkite arbatinuką. Jei kyla stulpas – galite nebegrįžti.

Niekada nesijaudinkite dėl savo sveikatos, jos tikrai užteks iki pat mirties.

Redaktorius: Saulius BUŽAUSKAS

Maketuotojas: Vitalis DAUPARAS

Bendradarbiai: Justas JASĖNAS, Vytautas KIRKA, Kęstutis PALIKŠA, Nerijus PAPIRTIS, Algirdas TOLIATAS

Mūsų adresas:

Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarija
Kalvarijų g. 325
LT – 08420 Vilnius
tel. (8 – 5) 279 62 77
El. paštas: teesie@vks.lcn.lt